

Zwan Japande.

af
Brev Leo Tolstoj.

(Fortset.)

"Jeg troede, du vilde kun lege med de gyldne Ringester, men du har skilt Børnene af med deres Ro ved Hjælp af dem. — Nej, du faar ingen flere Penge af mig."

Dg Zwan var ikke til at rokke, han blev ved sit.

De to Brødre maatte kjøre deres Vej, og de raadsløge med hinanden, hvordan de bedst skulde ordne deres Affærer. Dg Semjon mente:

"Hør, hvad jeg foreslaar. Du giver mig Halvdelen af dine Penge for at jeg kan ernære mine Soldater, og jeg giver dig Halvdelen af mit Rige med samt de tilhørende Soldater, for at de kunne besøge dine Rigdomme."

Taras gik ind derpaa. Saalunde delte Brøderne med hinanden, og de blev begge Røvere og rige Folk.

Men Zwan levede fremdeles paa Stammen, hjalp i Fællesskab med den summe Søster Jorden og ernærede Forældrene.

Saa var det en Dag, at Zwans Hund blev syg, en gammel slæbet Hund var det, og lod til at den vilde krepe. Zwan havde ondt af det slæbets Dyr og han lod sig give et Stykke Brød af den summe Søster, for at give det til Hundene. Han lagde Brødet i sin Hue, men denne var laaset i Høret, og saaledes fste det, at en af Rødderne faldt ud tillige med Brødet. Hundens snæppe straks Roden, og næppe havde den slugt den, for den sprang sund og munter omkring Zwan, lögred med Hælen og gæde af fuld Hals.

Da nu Zwans Forældre saa dette, forkaufedes de faare og spurgte Sønnen, hoormed han havde helbredet Hundene. Men Zwan sagde:

"Jeg havde to Rødder i Høret, som fordrive enhver Sygdom, en af dem har Hundene slugt."

Paa samme Tid skete det, at Ezarens Datter faldt i en svær Sygdom og var Døden nær.

Da lod Ezaren forkynde i alle sin Riger og Lande, at den, der kunde helbrede hans Datter skulde faa en kongelig Besønning; men hois han var ugift, saa skulde han faa hende til Hæte. Dette Budskab naaede ud til Zwans Lands by, og straks skyndte Zwaren og Moderen sig til Zwan og sagde:

"Har du hørt, hvad Ezaren lader forkynde? Du sagde jo, at du havde en Rod, der kunde helbrede for enhver Sygdom — gaa nu hen og helbred Ezarens Datter! Gjør du det, saa er din Lykke gjort."

"For min Skyld ingen Alarm," sagde Zwan, "er der intet, saa betal intet."

"Men saa vilde de ikke tjene længere." "For min Skyld ingen Alarm," sagde Zwan. "Vil de ikke tjene længere, saa har de desmere Tid til at arbejde. Lad dem kjøre Weg, der er nok paa Mødd ingen."

Snart kom der Folk til Zwan og bad ham om at domme dem imellem. Den ene sagde: "Denne der har stjaalet mine Penge."

Zwan svarede og sagde: "For min Skyld ingen Alarm, har han taget dem, har han vel haft Brug for dem."

Alderden kunde nu se, at Zwan var en Japande. Dg hans kone sagde til ham:

"Man siger om dig, at du er en Japande."

"For min Skyld ingen Alarm," sagde Zwan. Dette Svar gav Ezarens Datter noget at tænke paa, og da hun ligeledes var en Japande, saa besluttede hun at stille sig paa sin Mand's Side.

Dg hun afførte sig sine Ezarensklæder gjemte dem paa Kistebunden og gik til den summe Malanja for at lære at arbejde af hende. Dg da hun havde lært det, gav hun sig til at hjælpe sin Mand.

Alle flogte Folk vandrede nu ud af Zwans Rige, og ifkun Japanderne blev tilbage. Penge havde ingen af dem. De levede, arbejdede og ernærede sig jævnt og godt og havde nok tilovers til, at ernære andre ogsaa.

10.

Djævlens Dverste ventede syv lange og syv brede paa Efterretninger fra de tre Smaaabjævl. Men der kom ingen Efterretning, og omsider maatte han selv ud og undersøge, hvordan det stod til. Han kom og søgte og søgte, men fandt intet uden de tre Huller i Jorden.

"Det lader ikke til at de have faaet ubrettet noget," sagde han til sig selv, "det er nok bedst, at jeg selv giver mig efter det."

Da blev Ezaren meget glad, lod Zwan gæde frem for sin Trone og befalede sine Tjenere at give ham kongelige Klæder og lige Smykker.

"Hvis min Svigersøn," sagde han der paa til Zwan.

Saalundes blev Ezarens Datter Zwans Demalinde, og da Ezaren kort efter døde fulgte Zwan ham paa Tronen.

Alle tre Brødre var nu Røvere.

Alle tre Brødre levede nu i Herlighed og Glæde, og hver herskede over sit Rige.

Lykkelig og glad levede den ældste Brøder, Semjon Krigsmand. Sine Straafoldater havde han afflasket for lange tiden og sat vortelige Soldater i deres Sted, som han tog ud af sine Udsærtaater. Han havde lader udgaa den Befaling til alle Egne i sit Land, at hver 10 Gaarde skulde stille en Soldat, og at denne Soldat skulde være af høj Bækl og en stadsejlig Stikkelse og frisk og sund. Paa denne Maade fik han ansatstet en god og velsøet Hær. Dg saa faare nogen fornærmede ham, sendte han blot sine Soldater og hævdede sig paa Jornermeren. Dg alle begyndte at frygte ham.

Han levede saaledes paa sin Vis i Herlighed og Glæde. Alt, hvad hans Dne faldt paa og hans Hjerte begjærede, var hans. Han sendte ganske simpelt sin Hær ud, og Soldaterne bragte ham alt, hvad han ønskede.

Lykkelig og glad levede ogsaa Taras. Guldet, som Zwan havde givet ham, havde han ikke bortpudslet, men tvært imod forpget. Han havde en fortrinlig Ordning i Tingene: sine Penge holdt han vel forvaret under Laas og Slaa, og hvad han behøvede tog han fra sine Udsærtaater. Han indførte alle Slags Statter, saafom: Skjælfstatten, Gjensnangangstatten, Gjennemkjørselstatten, Bæststatten, Fodpladst, Blisestatten osv. Dg alt, hvad hans Hjerte begjærede blev hans. For Penge bragte Folk ham alt, hvad han ønskede og arbejdede for ham, thi enhver havde Brug for hans Guldmønter.

Dg saa Zwan Japande levede glad og lykkelig. Saalundt hans Svigerfader var begravet, afførte han sig sine Ezarsklæder og gav sin Kone dem, for at hun skulde glemme dem. Derpaa tog han sin Hørlærredsskjorte, sine Vadmelsbutter og sine Vasflis paa og gav sig til at arbejde.

"Jeg tjeder mig nemlig," sagde han, "jeg faar en tyk Mave, og hoerken Næblyst eller Svon har jeg."

Han hentede Zwaren og Moderen og den summe Søster og gav sig tillige med dem til at arbejde, som han var vant til for.

Men Folk undrede sig faare og sagde: "Hvad er det du gjør, du er jo Ezaranu!"

"For min Skyld ingen Alarm," sagde Zwan, "ogfar Ezaren maa fortjene sit Brød."

Efter nogen Tid kom Ministeren til ham og sagde:

"Vi har ingen flere Penge til at betale Embedsmændene deres Lønninger med."

"For min Skyld ingen Alarm," sagde Zwan, "er der intet, saa betal intet."

"Men saa vilde de ikke tjene længere." "For min Skyld ingen Alarm," sagde Zwan. "Vil de ikke tjene længere, saa har de desmere Tid til at arbejde. Lad dem kjøre Weg, der er nok paa Mødd ingen."

Snart kom der Folk til Zwan og bad ham om at domme dem imellem. Den ene sagde: "Denne der har stjaalet mine Penge."

Zwan svarede og sagde: "For min Skyld ingen Alarm, har han taget dem, har han vel haft Brug for dem."

Alderden kunde nu se, at Zwan var en Japande. Dg hans kone sagde til ham:

"Man siger om dig, at du er en Japande."

"For min Skyld ingen Alarm," sagde Zwan. Dette Svar gav Ezarens Datter noget at tænke paa, og da hun ligeledes var en Japande, saa besluttede hun at stille sig paa sin Mand's Side.

Dg hun afførte sig sine Ezarensklæder gjemte dem paa Kistebunden og gik til den summe Malanja for at lære at arbejde af hende. Dg da hun havde lært det, gav hun sig til at hjælpe sin Mand.

Alle flogte Folk vandrede nu ud af Zwans Rige, og ifkun Japanderne blev tilbage. Penge havde ingen af dem. De levede, arbejdede og ernærede sig jævnt og godt og havde nok tilovers til, at ernære andre ogsaa.

10.

Djævlens Dverste ventede syv lange og syv brede paa Efterretninger fra de tre Smaaabjævl. Men der kom ingen Efterretning, og omsider maatte han selv ud og undersøge, hvordan det stod til. Han kom og søgte og søgte, men fandt intet uden de tre Huller i Jorden.

"Det lader ikke til at de have faaet ubrettet noget," sagde han til sig selv, "det er nok bedst, at jeg selv giver mig efter det."

Da blev Ezaren meget glad, lod Zwan gæde frem for sin Trone og befalede sine Tjenere at give ham kongelige Klæder og lige Smykker.

"Hvis min Svigersøn," sagde han der paa til Zwan.

Saalundes blev Ezarens Datter Zwans Demalinde, og da Ezaren kort efter døde fulgte Zwan ham paa Tronen.

Alle tre Brødre var nu Røvere.

Alle tre Brødre levede nu i Herlighed og Glæde, og hver herskede over sit Rige.

Lykkelig og glad levede den ældste Brøder, Semjon Krigsmand. Sine Straafoldater havde han afflasket for lange tiden og sat vortelige Soldater i deres Sted, som han tog ud af sine Udsærtaater. Han havde lader udgaa den Befaling til alle Egne i sit Land, at hver 10 Gaarde skulde stille en Soldat, og at denne Soldat skulde være af høj Bækl og en stadsejlig Stikkelse og frisk og sund. Paa denne Maade fik han ansatstet en god og velsøet Hær. Dg saa faare nogen fornærmede ham, sendte han blot sine Soldater og hævdede sig paa Jornermeren. Dg alle begyndte at frygte ham.

Han levede saaledes paa sin Vis i Herlighed og Glæde. Alt, hvad hans Dne faldt paa og hans Hjerte begjærede, var hans. Han sendte ganske simpelt sin Hær ud, og Soldaterne bragte ham alt, hvad han ønskede.

Lykkelig og glad levede ogsaa Taras. Guldet, som Zwan havde givet ham, havde han ikke bortpudslet, men tvært imod forpget. Han havde en fortrinlig Ordning i Tingene: sine Penge holdt han vel forvaret under Laas og Slaa, og hvad han behøvede tog han fra sine Udsærtaater. Han indførte alle Slags Statter, saafom: Skjælfstatten, Gjensnangangstatten, Gjennemkjørselstatten, Bæststatten, Fodpladst, Blisestatten osv. Dg alt, hvad hans Hjerte begjærede blev hans. For Penge bragte Folk ham alt, hvad han ønskede og arbejdede for ham, thi enhver havde Brug for hans Guldmønter.

Dg saa Zwan Japande levede glad og lykkelig. Saalundt hans Svigerfader var begravet, afførte han sig sine Ezarsklæder og gav sin Kone dem, for at hun skulde glemme dem. Derpaa tog han sin Hørlærredsskjorte, sine Vadmelsbutter og sine Vasflis paa og gav sig til at arbejde.

"Jeg tjeder mig nemlig," sagde han, "jeg faar en tyk Mave, og hoerken Næblyst eller Svon har jeg."

Han hentede Zwaren og Moderen og den summe Søster og gav sig tillige med dem til at arbejde, som han var vant til for.

Men Folk undrede sig faare og sagde: "Hvad er det du gjør, du er jo Ezaranu!"

"For min Skyld ingen Alarm," sagde Zwan, "ogfar Ezaren maa fortjene sit Brød."

Efter nogen Tid kom Ministeren til ham og sagde:

"Vi har ingen flere Penge til at betale Embedsmændene deres Lønninger med."

"For min Skyld ingen Alarm," sagde Zwan, "er der intet, saa betal intet."

"Men saa vilde de ikke tjene længere." "For min Skyld ingen Alarm," sagde Zwan. "Vil de ikke tjene længere, saa har de desmere Tid til at arbejde. Lad dem kjøre Weg, der er nok paa Mødd ingen."

Snart kom der Folk til Zwan og bad ham om at domme dem imellem. Den ene sagde: "Denne der har stjaalet mine Penge."

Zwan svarede og sagde: "For min Skyld ingen Alarm, har han taget dem, har han vel haft Brug for dem."

Alderden kunde nu se, at Zwan var en Japande. Dg hans kone sagde til ham:

"Man siger om dig, at du er en Japande."

"For min Skyld ingen Alarm," sagde Zwan. Dette Svar gav Ezarens Datter noget at tænke paa, og da hun ligeledes var en Japande, saa besluttede hun at stille sig paa sin Mand's Side.

Dg hun afførte sig sine Ezarensklæder gjemte dem paa Kistebunden og gik til den summe Malanja for at lære at arbejde af hende. Dg da hun havde lært det, gav hun sig til at hjælpe sin Mand.

Alle flogte Folk vandrede nu ud af Zwans Rige, og ifkun Japanderne blev tilbage. Penge havde ingen af dem. De levede, arbejdede og ernærede sig jævnt og godt og havde nok tilovers til, at ernære andre ogsaa.

10.

Djævlens Dverste ventede syv lange og syv brede paa Efterretninger fra de tre Smaaabjævl. Men der kom ingen Efterretning, og omsider maatte han selv ud og undersøge, hvordan det stod til. Han kom og søgte og søgte, men fandt intet uden de tre Huller i Jorden.

"Det lader ikke til at de have faaet ubrettet noget," sagde han til sig selv, "det er nok bedst, at jeg selv giver mig efter det."

Da blev Ezaren meget glad, lod Zwan gæde frem for sin Trone og befalede sine Tjenere at give ham kongelige Klæder og lige Smykker.

"Hvis min Svigersøn," sagde han der paa til Zwan.

Saalundes blev Ezarens Datter Zwans Demalinde, og da Ezaren kort efter døde fulgte Zwan ham paa Tronen.

Alle tre Brødre var nu Røvere.

Alle tre Brødre levede nu i Herlighed og Glæde, og hver herskede over sit Rige.

Lykkelig og glad levede den ældste Brøder, Semjon Krigsmand. Sine Straafoldater havde han afflasket for lange tiden og sat vortelige Soldater i deres Sted, som han tog ud af sine Udsærtaater. Han havde lader udgaa den Befaling til alle Egne i sit Land, at hver 10 Gaarde skulde stille en Soldat, og at denne Soldat skulde være af høj Bækl og en stadsejlig Stikkelse og frisk og sund. Paa denne Maade fik han ansatstet en god og velsøet Hær. Dg saa faare nogen fornærmede ham, sendte han blot sine Soldater og hævdede sig paa Jornermeren. Dg alle begyndte at frygte ham.

Han levede saaledes paa sin Vis i Herlighed og Glæde. Alt, hvad hans Dne faldt paa og hans Hjerte begjærede, var hans. Han sendte ganske simpelt sin Hær ud, og Soldaterne bragte ham alt, hvad han ønskede.

Lykkelig og glad levede ogsaa Taras. Guldet, som Zwan havde givet ham, havde han ikke bortpudslet, men tvært imod forpget. Han havde en fortrinlig Ordning i Tingene: sine Penge holdt han vel forvaret under Laas og Slaa, og hvad han behøvede tog han fra sine Udsærtaater. Han indførte alle Slags Statter, saafom: Skjælfstatten, Gjensnangangstatten, Gjennemkjørselstatten, Bæststatten, Fodpladst, Blisestatten osv. Dg alt, hvad hans Hjerte begjærede blev hans. For Penge bragte Folk ham alt, hvad han ønskede og arbejdede for ham, thi enhver havde Brug for hans Guldmønter.

Dg saa Zwan Japande levede glad og lykkelig. Saalundt hans Svigerfader var begravet, afførte han sig sine Ezarsklæder og gav sin Kone dem, for at hun skulde glemme dem. Derpaa tog han sin Hørlærredsskjorte, sine Vadmelsbutter og sine Vasflis paa og gav sig til at arbejde.

"Jeg tjeder mig nemlig," sagde han, "jeg faar en tyk Mave, og hoerken Næblyst eller Svon har jeg."

Han hentede Zwaren og Moderen og den summe Søster og gav sig tillige med dem til at arbejde, som han var vant til for.

Men Folk undrede sig faare og sagde: "Hvad er det du gjør, du er jo Ezaranu!"

"For min Skyld ingen Alarm," sagde Zwan, "ogfar Ezaren maa fortjene sit Brød."

Efter nogen Tid kom Ministeren til ham og sagde:

"Vi har ingen flere Penge til at betale Embedsmændene deres Lønninger med."

"For min Skyld ingen Alarm," sagde Zwan, "er der intet, saa betal intet."

"Men saa vilde de ikke tjene længere." "For min Skyld ingen Alarm," sagde Zwan. "Vil de ikke tjene længere, saa har de desmere Tid til at arbejde. Lad dem kjøre Weg, der er nok paa Mødd ingen."

Snart kom der Folk til Zwan og bad ham om at domme dem imellem. Den ene sagde: "Denne der har stjaalet mine Penge."

Zwan svarede og sagde: "For min Skyld ingen Alarm, har han taget dem, har han vel haft Brug for dem."

Alderden kunde nu se, at Zwan var en Japande. Dg hans kone sagde til ham:

"Man siger om dig, at du er en Japande."

"For min Skyld ingen Alarm," sagde Zwan. Dette Svar gav Ezarens Datter noget at tænke paa, og da hun ligeledes var en Japande, saa besluttede hun at stille sig paa sin Mand's Side.

Dg hun afførte sig sine Ezarensklæder gjemte dem paa Kistebunden og gik til den summe Malanja for at lære at arbejde af hende. Dg da hun havde lært det, gav hun sig til at hjælpe sin Mand.

Alle flogte Folk vandrede nu ud af Zwans Rige, og ifkun Japanderne blev tilbage. Penge havde ingen af dem. De levede, arbejdede og ernærede sig jævnt og godt og havde nok tilovers til, at ernære andre ogsaa.

10.

Djævlens Dverste ventede syv lange og syv brede paa Efterretninger fra de tre Smaaabjævl. Men der kom ingen Efterretning, og omsider maatte han selv ud og undersøge, hvordan det stod til. Han kom og søgte og søgte, men fandt intet uden de tre Huller i Jorden.

"Det lader ikke til at de have faaet ubrettet noget," sagde han til sig selv, "det er nok bedst, at jeg selv giver mig efter det."

Da blev Ezaren meget glad, lod Zwan gæde frem for sin Trone og befalede sine Tjenere at give ham kongelige Klæder og lige Smykker.

"Hvis min Svigersøn," sagde han der paa til Zwan.

Saalundes blev Ezarens Datter Zwans Demalinde, og da Ezaren kort efter døde fulgte Zwan ham paa Tronen.

Alle tre Brødre var nu Røvere.

Alle tre Brødre levede nu i Herlighed og Glæde, og hver herskede over sit Rige.

Lykkelig og glad levede den ældste Brøder, Semjon Krigsmand. Sine Straafoldater havde han afflasket for lange tiden og sat vortelige Soldater i deres Sted, som han tog ud af sine Udsærtaater. Han havde lader udgaa den Befaling til alle Egne i sit Land, at hver 10 Gaarde skulde stille en Soldat, og at denne Soldat skulde være af høj Bækl og en stadsejlig Stikkelse og frisk og sund. Paa denne Maade fik han ansatstet en god og velsøet Hær. Dg saa faare nogen fornærmede ham, sendte han blot sine Soldater og hævdede sig paa Jornermeren. Dg alle begyndte at frygte ham.

Han levede saaledes paa sin Vis i Herlighed og Glæde. Alt, hvad hans Dne faldt paa og hans Hjerte begjærede, var hans. Han sendte ganske simpelt sin Hær ud, og Soldaterne bragte ham alt, hvad han ønskede.

Lykkelig og glad levede ogsaa Taras. Guldet, som Zwan havde givet ham, havde han ikke bortpudslet, men tvært imod forpget. Han havde en fortrinlig Ordning i Tingene: sine Penge holdt han vel forvaret under Laas og Slaa, og hvad han behøvede tog han fra sine Udsærtaater. Han indførte alle Slags Statter, saafom: Skjælfstatten, Gjensnangangstatten, Gjennemkjørselstatten, Bæststatten, Fodpladst, Blisestatten osv. Dg alt, hvad hans Hjerte begjærede blev hans. For Penge bragte Folk ham alt, hvad han ønskede og arbejdede for ham, thi enhver havde Brug for hans Guldmønter.

Dg saa Zwan Japande levede glad og lykkelig. Saalundt hans Svigerfader var begravet, afførte han sig sine Ezarsklæder og gav sin Kone dem, for at hun skulde glemme dem. Derpaa tog han sin Hørlærredsskjorte, sine Vadmelsbutter og sine Vasflis paa og gav sig til at arbejde.

"Jeg tjeder mig nemlig," sagde han, "jeg faar en tyk Mave, og hoerken Næblyst eller Svon har jeg."

Han hentede Zwaren og Moderen og den summe Søster og gav sig tillige med dem til at arbejde, som han var vant til for.

Men Folk undrede sig faare og sagde: "Hvad er det du gjør, du er jo Ezaranu!"

"For min Skyld ingen Alarm," sagde Zwan, "ogfar Ezaren maa fortjene sit Brød."

Efter nogen Tid kom Ministeren til ham og sagde:

"Vi har ingen flere Penge til at betale Embedsmændene deres Lønninger med."

"For min Skyld ingen Alarm," sagde Zwan, "er der intet, saa betal intet."

"Men saa vilde de ikke tjene længere." "For min Skyld ingen Alarm," sagde Zwan. "Vil de ikke tjene længere, saa har de desmere Tid til at arbejde. Lad dem kjøre Weg, der er nok paa Mødd ingen."

Snart kom der Folk til Zwan og bad ham om at domme dem imellem. Den ene sagde: "Denne der har stjaalet mine Penge."

Zwan svarede og sagde: "For min Skyld ingen Alarm, har han taget dem, har han vel haft Brug for dem."

Alderden kunde nu se, at Zwan var en Japande. Dg hans kone sagde til ham:

"Man siger om dig, at du er en Japande."

"For min Skyld ingen Alarm," sagde Zwan. Dette Svar gav Ezarens Datter noget at tænke paa, og da hun ligeledes var en Japande, saa besluttede hun at stille sig paa sin Mand's Side.

Dg hun afførte sig sine Ezarensklæder gjemte dem paa Kistebunden og gik til den summe Malanja for at lære at arbejde af hende. Dg da hun havde lært det, gav hun sig til at hjælpe sin Mand.

Alle flogte Folk vandrede nu ud af Zwans Rige, og ifkun Japanderne blev tilbage. Penge havde ingen af dem. De levede, arbejdede og ernærede sig jævnt og godt og havde nok tilovers til, at ernære andre ogsaa.

10.

Djævlens Dverste ventede syv lange og syv brede paa Efterretninger fra de tre Smaaabjævl. Men der kom ingen Efterretning, og omsider maatte han selv ud og undersøge, hvordan det stod til. Han kom og søgte og søgte, men fandt intet uden de tre Huller i Jorden.

"Det lader ikke til at de have faaet ubrettet noget," sagde han til sig selv, "det er nok bedst, at jeg selv giver mig efter det."

Da blev Ezaren meget glad, lod Zwan gæde frem for sin Trone og befalede sine Tjenere at give ham kongelige Klæder og lige Smykker.

"Hvis min Svigersøn," sagde han der paa til Zwan.

Saalundes blev Ezarens Datter Zwans Demalinde, og da Ezaren kort efter døde fulgte Zwan ham paa Tronen.

Alle tre Brødre var nu Røvere.

Alle tre Brødre levede nu i Herlighed og Glæde, og hver herskede over sit Rige.

Lykkelig og glad levede den ældste Brøder, Semjon Krigsmand. Sine Straafoldater havde han afflasket for lange tiden og sat vortelige Soldater i deres Sted, som han tog ud af sine Udsærtaater. Han havde lader udgaa den Befaling til alle Egne i sit Land, at hver 10 Gaarde skulde stille en Soldat, og at denne Soldat skulde være af høj Bækl og en stadsejlig Stikkelse og frisk og sund. Paa denne Maade fik han ansatstet en god og velsøet Hær. Dg saa faare nogen fornærmede ham, sendte han blot sine Soldater og hævdede sig paa Jornermeren. Dg alle begyndte at frygte ham.

Han levede saaledes paa sin Vis i Herlighed og Glæde. Alt, hvad hans Dne faldt paa og hans Hjerte begjærede, var hans. Han sendte ganske simpelt sin Hær ud, og Soldaterne bragte ham alt, hvad han ønskede.

Lykkelig og glad levede ogsaa Taras. Guldet, som Zwan havde givet ham, havde han ikke bortpudslet, men tvært imod forpget. Han havde en fortrinlig Ordning i Tingene: sine Penge holdt han vel forvaret under Laas og Slaa, og hvad han behøvede tog han fra sine Udsærtaater. Han indførte alle Slags Statter, saafom: Skjælfstatten, Gjensnangangstatten, Gjennemkjørselstatten, Bæststatten, Fodpladst, Blisestatten osv. Dg alt, hvad hans Hjerte begjærede blev hans. For Penge bragte Folk ham alt, hvad han ønskede og arbejdede for ham, thi enhver havde Brug for hans Guldmønter.

Dg saa Zwan Japande levede glad og lykkelig. Saalundt hans Svigerfader var begravet, afførte han sig sine Ezarsklæder og gav sin Kone dem, for at hun skulde glemme dem. Derpaa tog han sin Hørlærredsskjorte, sine Vadmelsbutter og sine Vasflis paa og gav sig til at arbejde.

"Jeg tjeder mig nemlig," sagde han, "jeg faar en tyk Mave, og hoerken Næblyst eller Svon har jeg."

Han hentede Zwaren og Moderen og den summe Søster og gav sig tillige med dem til at arbejde, som han var vant til for.

Men Folk undrede sig faare og sagde: "Hvad er det du gjør, du er jo Ezaranu!"

"For min Skyld ingen Alarm," sagde Zwan, "ogfar Ezaren maa fortjene sit Brød."

Efter nogen Tid kom Ministeren til ham og sagde:

"Vi har ingen flere Penge til at betale Embedsmændene deres Lønninger med."

"For min Skyld ingen Alarm," sagde Zwan, "er der intet, saa betal intet."

"Men saa vilde de ikke tjene længere." "For min Skyld ingen Alarm," sagde Zwan. "Vil de ikke tjene længere, saa har de desmere Tid til at arbejde. Lad dem kjøre Weg, der er nok paa Mødd ingen."

Snart kom der